

massa mitjançant projectes escolars d'alt nivell pedagògic. L'èxit de les PIL ha estat una arma decisiva per desfer passions bilingüistes entre el cos docent. Al cap dels anys, ha produït també un canvi de l'opinió pública en favor de la immersió, que, posteriorment, ha facilitat l'impacte positiu de la normativa de la Generalitat en aplicació de la LOGSE, el març de 1992, que ampliava l'ús del català com a llengua vehicular a tot l'ensenyament no universitari. La reforma de la LNL basteix tot un cicle jurídic regulant, a tots nivells, el caràcter vehicular del català. Així, en quinze anys d'autonomia, l'escola ha viscut una experiència única d'intervenció lingüística, intensa i continuada, per a transformar el català en la llengua hegemònica d'aquest sector. S'ha aconseguit només a mitges.

Els ex-alumnes de la immersió viuen en castellà.

Oriol Malló

Isidor Marí. Des de la DGPL, també ha fet aportacions a la nova llei.

La llei del més feble

La reforma de la Llei de Normalització Lingüística vol fer del català un instrument imprescindible per a les institucions, públiques o privades.

Tot un cos doctrinal entra en discussió pública d'aquí a poques setmanes. Primer, es delimita el terreny amb tesis conegudes –“garantir el coneixement generalitzat del català entre el personal de les administracions públiques”– i mutacions històriques –el rang superior de la llengua pròpia, escrit i redit finalment–. Després, s'exposa l'objectiu de la normalització, és a dir, “incrementar l'ús social del català, garantir l'exercici del dret dels ciutadans a utilitzar-lo en les seves relacions públiques o privades, i assolir una presència pública de la llengua catalana, “en condicions equiparables a la de qualsevol altra llengua pròpia en el territori respectiu”.

L'articulat manté el nivell de compromís. Hi destaca la modificació de l'article 2, que estableix l'ús normal del català “en les comunicacions i informacions que les entitats privades adrecen al públic”. L'administració de justícia també ha d'adreçar-se als ciutadans en la seva llengua “sense exigir cap mena de traducció”. El legislador anònim s'ha llegit la Llei 101 de 1976, o Carta de la Llengua Francesa, que establia el francès com a única llengua oficial al Quebec i instaurava els mecanismes per fer-lo llengua

RAFA GIL

El Parlament de Catalunya. Als passadissos s'hi parla, i molt, de la llei.

habitual en tots els àmbits. Les institucions en contacte amb el públic havien d'atendre en la llengua del públic i s'obligava, a través d'una reglamentació primmirada, a francesitzar totes les empreses de més de cinquanta treballadors.

1976 representa el definitiu tomb lingüístic del nacionalisme quebequès. Al Parlament de Catalunya, a una escala més modesta, es pot parlar d'un *estil* quebequès: en l'ensenyament, s'exigeix que el professorat conegui “les dues llengües oficials” i estigui “en condicions de poder usar-les”. En les mesures de foment del català, la voluntarietat ja no és coartada. Si cal, les mesures positives de normalització es podran exercir per decret del Govern que, alhora, estableix un sistema de quotes mínimes –ràdio i cinema– subjectes a un quadre sancionador, que va de les 250.000 als 10 milions de pessetes. Igualment, s'insta l'estat a fer complir la utilització del català en les concessions de televisió. La retolació nova ha de col·locar-se “almenys” en català i, en darrer terme, la normalització global de la llengua ha de coordinar-se amb la resta dels Països Catalans. Un decàleg sorprenent.

“L'Estatut del Consumidor, aprovat el març, era tot un avenç en els drets lingüístics, però com que el reglament no s'ha fet, ningú no n'ha de fer cas, o sigui que ja en parlarem...”. El gat vell de la llengua es refia de l'instint. Quebec és a l'altre extrem de l'Atlàntic. **O. M.**